

Rozjímání na první sobotu (červenec 2026)

PROMĚNĚNÍ NA HOŘE TÁBOR

P. Sławomir Kunka

Matko Boží, přicházíme dnes o první sobotě k Tobě a chceme přinést smír za hříchy proti Tvému Neposkvrněnému srdci. Přijmi naši prvso-
botní pobožnost se zalíbením.

V životě kráčíme mnoha cestami. Ne všechny však vedou k cíli. Jedna je vždy jistá a spolehlivá – je to křížová cesta. Matko, Tvůj Syn nám jasně řekl: „*Vejděte těsnou branou. Neboť prostorná je brána a široká cesta, která vede k záhubě, a mnoho je těch, kdo tamtudy vcházejí. Jak těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málo je těch, kdo ji najdou!*“ (Mt 7,13-14). Pán dobře ví, že jsme slabí a můžeme podlehnout strachu a malomyslnosti. Aby tedy posílil naše srdce k jeho následování po křížové cestě na Golgotu, zve nás Ježíš na jinou horu. Tam nám chce ukázat svou moc a velikost své lásky. Je to hora Proměnění – naše hora Tábor.

Boží skutky nelze plně pochopit. Ani majestát Trojjediného Boha, ani velikost dobra a lásky, které nám chce darovat, člověk nemůže obsáhnout ani proniknout. Prorok Izaiáš tlumočí Hospodinova slova: „*O kolik totiž převyšují nebesa zemi, o to se liší mé chování od vašeho, mé smýšlení od smýšlení vašeho.*“ (Iz 55,9). A svatý Pavel má pravdu, když říká, že „*my zvěstujeme to, co oko nevidělo, co ucho neslyšelo, a nač člověk nikdy ani nepomyslí, co všechno Bůh připravil těm, kdo ho milují*“ (1 Kor 2,9). Maria, byla jsi nám dána za Matku, abys nám přibližovala velikost Boha i nesmírnost jeho lásky. Ty jsi ve svém lůně pro nás „shrнула“ věčné Slovo Otce, když jsi mu dala tělo. Ve světle tajemství vtělení svatý Jan napsal: „*Boha nikdo nikdy neviděl. Jednorozený Bůh, který spočívá v náručí Otcově, ten (o něm) podal zprávu.*“ (Jan 1,18). Ano, poučil nás – ukázal tvář Otce ve své tváři Syna, s Tvými rysy, Matko. Poučil nás slovy, která jsi ho naučila vyslovovat, i gesty, která od Tebe jako Dítě přijal.

Jednoho dne Tvůj Syn, Panno Maria, řekl učedníkům: „*Někteří z těch, kdo tady stojí, neokusí smrt, dokud neuvidí, že Boží království přišlo v celé své slávě*“ (Mk 9,1). Tato slova se naplnila už po šesti dnech: „*Ježíš s sebou Petra, Jakuba a Jana a vyvedl je na vysokou horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn. Jeho oděv zářivě zbělel – žádný bělič na zemi by ho nedovedl tak vybělit*“ (Mk 9,2-3). Apoštolové museli být ohromeni, přemoženi velikostí Pánovy slávy. A ještě uviděli Eliáše a Mojžíše, kteří s Ježíšem rozmlouvali – představitele Proroků a Zákona Staré smlouvy, jež Kristus naplňuje a dovršuje.

Není divu, že Petr reagoval poněkud neuváženě a navrhl: „*Mistře, je dobře, že jsme tady. Máme udělat tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi?*“ (Mk 9,5). „*Tu se objevil oblak a zastínil je. Z oblaku se ozval hlas: ‚To je můj milovaný Syn, toho poslouchajte!‘ Když se rozhlédli, najednou u sebe neviděli nikoho jiného, jenom samotného Ježíše. Když sestupovali s hory, přikázal jim, aby nikomu nevypravovali o tom, co viděli, dokud Syn člověka nevstane z mrtvých. Toho slova se chytili a uvažovali mezi sebou, co to znamená ‚vstát z mrtvých‘*“ (Mk 9,7-10). Vybraní apoštolové mohli očekávat porozumění jen mezi sebou. Zachovali tajemství i mlčenlivost, ale zároveň si sdíleli svou zkušenost a vzpomínky – potřebovali to. A my? Jednáme podobně mezi bratry ve víře? Dělíme se o zkušenost s Bohem – a tam, kde to ještě není možné, zachováváme úctu k tomu, co je nadpřirozené, svaté a nevyjádřitelné?

Jak velkou milostí je znát svého otce a matku. Dnes už ne všechny děti mají toto štěstí. Ježíši nejmilejší! Tvůj věčný Otec a Neposkvrněná Matka jsou vždy s Tebou a mluví „jedním hlasem“. Matka je spojena s Otcem i s jeho vůlí a slovem. Matko Ježíšova, což jsi v Káně neřekla služebníkům: „*Udělejte všechno, co vám řekne*“? (Jan 2,5). V těchto slovech jsi vyjádřila víru v jeho božství i jednotu s vůlí Otce. Nic víc! Maria, chceme nyní rozjímat o tajemství božství a moci našeho Pána. Ježíš se nám ukazuje ve své slávě, abychom naplnili svá srdce pokojem, vírou a důvěrou. Až přijde čas zkoušky, vzpomínka na jeho moc a lásku uchrání naše duše před zoufalstvím a nevírou.

Ježíš podobně promlouvá k vyděšeným vyvoleným – Petrovi, Jakubovi a Janovi – kteří byli s ním na hoře Tábor a později ho provázeli i při modlitbě v Getsemanské zahradě před jeho zatčením a utrpením. Evangelista Matouš zaznamenal, že po proměnění „*Ježíš přistoupil, dotkl se jich a řekl: ‚Vstaňte, nebojte se!‘ Pozdvihli oči a neviděli nikoho, jen samotného Ježíše*“ (Mt 17,7-8). Nápadné je, že synoptičtí evangelisté uvádějí, že Ježíš takto promluvil k apoštolům i po modlitbě v Getsemane. U Matouše čteme: „*Jen spěte a odpočívejte dál! – Už je tady ta hodina:*

ted' bude Syn člověka vydán do rukou hříšníků. Vstaňte, půjdeme! Hle, už je tady můj zrádce“ (Mt 26,45-46). Podobně píše Marek: „Vstaňte, pojdme! Hle, je tady můj zrádce“ (Mk 14,42). A u Lukáše stojí: „Proč spíte? Vstaňte a modlete se, abyste nepřišli do pokušení.“ (Lk 22,46). U Jana pak Ježíš ještě ve večeradle říká jedenácti apoštolům: „Ale ať svět pozná, že miluji Otce a jednám, jak mi Otec přikázal. Vstaňte, pojdme odtud!“ (Jan 14,31). Proč je to tak důležité? Nechce nám tím Ježíš říci, že nesmíme zůstat jen u toho, co vidíme? Nestačí naslouchat, dívat se, prožívat vidění či vykládat proroctví. Je třeba „vstát“ a plnit vůli Otce. Je třeba jít vstříc tomu, co nám Otec připravil.

Apoštolce Božího milosrdenství bylo dáno zakusit mnoho světél z hory Proměnění. Často slyšela slova a viděla skutečnost, k níž mají druzí přístup pouze vírou. Jednou zapsala do svého Deníčku: *„V tom z moře nepřístupné záře vyšel náš milovaný Spasitel, nepředstavitelně krásný, se zářícími ranami. A z té záře bylo slyšet hlas: Nikdo nepronikne, jaký je Bůh ve své podstatě, ani rozum andělů, ani lidí“* (Deníček, č. 30).

Maria, Ty jsi pro nás „horou Proměnění“! Potřebujeme tyto chvíle duchovního povznesení, kdy srdce silněji zakouší to, v co věří, a oči jasněji vidí předmět naší naděje. Abychom vytrvali ve víře, potřebujeme své hory Proměnění. Matko, cítím, že i mne Ježíš bere s sebou, aby mi ukázal „něco víc“. Rozumím, že jednou je třeba z tohoto povznesení sestoupit a uchovat si v srdci to, co duše zahlédla. To všechno proto, abychom obstáli v hodině zkoušky a mohli pomoci druhým.

Maria, věřím a toužím vytrvat ve víře až do konce. Nedopust', abych zapomněl na zázraky a milosti, kterých jsem byl účasten. Každá Eucharistie je výstupem na horu Tábor. Každá svatá zpověď je zkušeností záračné proměny, kterou působí Pánovo milosrdenství. Proto nikdo z nás nemůže říci, že nepoznal Ježíšovu moc, že nezakusil jeho božství. Slovo Páně i svátosti jsou dostupné všem dětem Církve. A konečně Tvá náruč, Matko! Každý k Tobě může přiběhnout, a dokonce Tě prosit, abys nás Ty sama objala. Tak činila italská mystička Luisa Piccarretová: *„Svatá Maminko, zde jsem, znovu na Tvém klíně u své Maminky. Jsem Tvé dítě, které chce být syceno pokrmem Tvého nejsladšího slova, jež přináší balzám, který hojí rány mé ubohé lidské vůle. Má Matko, mluv ke mně. Ať Tvá mocná slova sestoupí do mého srdce a vytvoří v mé duši zárodek Boží vůle.“* Copak je to tak těžké? Copak nestačí prostá dětská láska? To je jediná věc, kterou je třeba zvládnout, když vystupujeme na tuto horu Proměnění. Svatá Matko, ved' mě a proměňuj mě!

Amen!

Ave Maria!

